

Sygn. akt II K 951/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w II Wydziale Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2017 r.

sprawy:

P. T., syna J. i M. z domu S., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 03 maja 2016 r. w G. w ruchu lądowym na ul. (...) w G. znajdując się w stanie nietrzeźwości, co zostało potwierdzone badaniem urządzeniem Alkometr A2.0 A. z wynikiem pierwsze badanie o godz. 07:48 – 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, drugie badanie o godz. 08:03 – 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...)

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

I. ustala, iż oskarżony P. T. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki kwalifikowany z art. 178a § 1 kk, i uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a postawa, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia oskarżonego uzasadniają przypuszczenie, że będzie on przestrzegał porządku prawnego, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego P. T. warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

III. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk w zw. z art. 43a § 1 kk orzeka od oskarżonego P. T. świadczenie pieniężne w kwocie 2.000 złotych (dwóch tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonego w punkcie II wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 03 maja 2016 r. do dnia 18 stycznia 2017 r.;

V. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk i art. 1, art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 roku Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego P. T. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160,00 zł (stu sześćdziesięciu złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 60,00 zł (sześćdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 maja 2016 r. P. T. po skontaktowaniu się z matką swojego dziecka dowiedział się, że następnego dnia nie będzie mógł spotkać się ze swoją córką, mającą tego dnia urodziny. Zdenerwowany tą wiadomością, przebywając w mieszkaniu swojej konkubiny w G. Nowym (...), postanowił napić się ze znajomymi alkoholu. W godzinach od mniej więcej 21:00 do mniej więcej 24:00 spożył drinki z whisky w ilości nie mniejszej niż 200 ml, następnego dnia miał mieć wolne w pracy i nie zamierzał nigdzie udawać się samochodem, około północy położył się spać.

Następnego dnia, tj. 03 maja 2016 r. przed godz. 07:00 P. T. został obudzony telefonem od swojego szefa, który zapytał go, czy może przyjść do pracy, bo jeden z kucharzy się rozchorował. P. T. bojąc się utraty pracy zgodził się na to. Zastanawiał się, czy wobec spożycia alkoholu w dniu poprzednim może prowadzić samochód, zadzwonił do dwóch znajomych, czy by go nie podwieźli, ci jednak odmówili wskazując, że również spożywali alkohol, próbował się również bezskutecznie dodzwonić w tym samym celu do kuzyna. Ostatecznie po wykąpaniu się i ubraniu P. T. uznał, że czuje się na tyle dobrze, że pojedzie samochodem do pracy. Około godz. 07:10 wsiadł do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) i zaczął nim kierować, udając się w kierunku S.. Po przejechaniu pewnego odcinka około godz. 07:15 na ul. (...) na wysokości posesji numer (...) P. T. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji, w tym Ł. O.. W trakcie kontroli dokonywanej przez funkcjonariuszy Policji wyczuli oni od P. T. woń alkoholu. W związku z tym został on poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu za pomocą urządzenia A. 6020, badania przeprowadzone odpowiednio w godzinach 07:19 i 07:34 dały wyniki 0,28 mg/l i 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym przez wyżej wymienionego powietrzu, co wykazało, iż kierował on pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości. W konsekwencji P. T. został przewieziony do Komisariatu V Policji w G., gdzie został poddany ponownemu badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy pomocy urządzenia Alkometr A2.0, wyniki badań przeprowadzonych odpowiednio w godzinach 07:48 i 08:03 wyniosły 0,31 mg/l i 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym przez P. T. powietrzu. W rozmowie z policjantami P. T. przyznał, że poprzedniego dnia spożywał alkohol w postaci whisky. W związku z powyższym P. T. zostało zatrzymane prawo jazdy oraz przeprowadzono z jego udziałem dalsze czynności.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. T. k. 15v.-16, 67; zeznania świadka Ł. O. k. 8v.-9, 68; protokoły użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych ze świadectwami wzorcowania k. 3-4, 5-6/

Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-O. oskarżył P. T. o to, że w dniu 03 maja 2016 r. w G. w ruchu lądowym na ul. (...) w G. znajdując się w stanie nietrzeźwości, co zostało potwierdzone badaniem urządzeniem Alkometr A2.0 A. z wynikiem pierwsze badanie o godz. 07:48 – 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, drugie badanie o godz. 08:03 – 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...), tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

/Akt oskarżenia k. 45-46/

Oskarżony P. T. jest kawalerem, ma jedno dziecko w wieku 2 lat, na jego utrzymaniu pozostaje dziecko, na które płaci alimenty w wysokości 500 zł. Posiada wykształcenie uzyskane w szkole niemieckiej, z zawodu jest kucharzem, w toku postępowania wykonywał pracę z wynagrodzeniem w kwocie do 1.500 zł miesięcznie, aktualnie nie jest zatrudniony. Nie posiada majątku. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień, jego stan zdrowia jest dobry. P. T. nie był dotychczas karany.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 17, 66; dane o karalności k. 60/

Oskarżony P. T. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 02 maja 2016 r. dowiedział się od matki swojej córki, że nie będzie miał możliwości spotkać się z córką następnego dnia, kiedy miała ona urodziny, wiadomość ta zdenerwowała go i zasmuciła, w związku z czym postanowił napić się alkoholu, zrobił sobie trzy mocne drinki i wypił je w godzinach od 21:00 do 24:00, na drugi dzień miał wolne i nie planował nigdzie jeździć. Wskazał, że następnego dnia obudził go telefon, dzwonił jego szef i zapytał, czy może przyjść do pracy, bo jeden z kucharzy się rozchorował, on bojąc się utraty pracy zgodził się na to. Stwierdził, że zastanawiał się, czy ma jeszcze we krwi alkohol, wykąpał się i ubrał, zadzwonił do kolegów, czy by go nie podwieźli, ale oni sami mieli wypite, czuł się dobrze i postanowił, że sam pojedzie. Wyjaśnił, że wsiadł do samochodu i jadąc ul. (...) natknął się na kontrolę drogową, został przebadany przez Policję i okazało się, że jest pod wpływem alkoholu. Wyraził żal za swój czyn i podkreślił, że gdyby nie ten telefon z pracy, to by nie wsiadł do samochodu, zaś nie pojechał taksówką, bo nie ma pieniędzy.

Przesłuchany na rozprawie oskarżony P. T. ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył wyjaśnienia analogiczne do tych złożonych na etapie postępowania przygotowawczego. Doprecyzował, że wieczorem dnia poprzedniego wypił whisky i było to więcej niż pół butelki 0,7 l, ostatniego drinka wypił zaraz przed tym, jak położył się spać, zaś za kierownicę następnego dnia wsiadł około godz. 07.10-07:30, przejechał może z kilometr. Podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia wskazując jedynie, że przebywał nie w swoim mieszkaniu, tylko u konkubiny w Nowym (...) już w pobliżu B. i stamtąd pojechał, chciał dojechać do pracy w S.. Dodał, że to było na szybko i dlatego nie pojechał komunikacją miejską, bo musiałby się przesiadać.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. T. k. 15v.-16, 67/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego i pozbawionego wątpliwości wniosku, iż oskarżony P. T. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się zarówno na dowodach osobowych, jak i na dowodach w postaci dokumentów.

W zakresie dowodów osobowych podkreślić należy, iż w ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać zarówno wyjaśnienia oskarżonego P. T., jak i zeznania świadka Ł. O., to jest funkcjonariusza Policji, który podjął kontrolę drogową wobec oskarżonego. Zarówno wyjaśnienia oskarżonego, jak i zeznania świadka są logiczne, jasne, konsekwentne oraz korespondują wzajemnie ze sobą, jak i z pozostałym materiałem dowodowym. W konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Oskarżony P. T. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Opisał okoliczności, które doprowadziły, że w dniu 02 maja 2016 r. w godzinach wieczornych spożywał alkohol w postaci drinków z whisky, a następnego dnia rano prowadził samochód, w trakcie której to czynności został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji do kontroli drogowej. Wyjaśnienia oskarżonego w kwestii tego, gdzie i kiedy prowadził pojazd, korespondują z innymi dowodami. Oskarżony podał przy tym w przybliżeniu, kiedy i ile spożył alkoholu, stwierdzając początkowo, iż były to trzy mocne drinki, a na rozprawie, że było to whisky w ilości więcej niż pół butelki 0,7 l. Nieco odmienną ilość 200 ml whisky oskarżony podał wcześniej do protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym. Pomimo tych różnic, mogących wynikać z braku pamięci oskarżonego, należy stwierdzić, iż oskarżony jednoznacznie przyznał, że poprzedniego dnia późnym wieczorem spożył stosunkowo znaczną ilość alkoholu, zaś wspomniane różnice nie wpływają zdaniem Sądu w żaden sposób na jednoznaczny charakter ustalenia, dokonanego na podstawie całokształtu materiału dowodowego, iż oskarżony w trakcie prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości. Oskarżony nie kwestionował ani wyników przeprowadzonych badań, ani też tego, że w chwili zatrzymania go do kontroli drogowej prowadził samochód.

P. T. przyznał przy tym, że przed prowadzeniem pojazdu zastanawiał się, czy ma jeszcze we krwi alkohol, a nawet próbował nakłonić inne osoby do podwiezienia go do pracy, co w ocenie Sądu wyraźnie wskazuje, iż sam miał wątpliwości, czy jego stan pozwala mu na prowadzenie samochodu, a pomimo tego nie zweryfikował ich w żaden sposób i zdecydował się na prowadzenie pojazdu, pomimo istniejącej przecież możliwości skorzystania z alternatywnej formy podróży. Mając na uwadze wyniki przeprowadzonych badań oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, jak również okoliczność, iż oskarżony zakończył spożywanie stosunkowo znacznej ilości alkoholu w niezbyt długim czasie przed kierowaniem pojazdu, w ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wskazań doświadczenia życiowego, oskarżony niewątpliwie musiał mieć świadomość, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości, i godził się na to, pomimo tego prowadząc samochód w ruchu lądowym.

Z kolei zeznania świadka Ł. O. dotyczą przebiegu interwencji podjętej wobec osoby oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, tym bardziej, że znajdują one potwierdzenie w pozostałych dowodach. W szczególności z zeznań tych wynika, że podczas podjętej przez świadka kontroli drogowej wobec osoby oskarżonego wyczuwalna była od tego ostatniego woń alkoholu, zaś przeprowadzone następnie na miejscu kontroli oraz w siedzibie Komisariatu V Policji w G. badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wykazały stan nietrzeźwości oskarżonego.

Odnosząc się z kolei do dowodów w postaci dokumentów stwierdzić należy, iż zostały one sporządzone we właściwej formie przez uprawnione do tego osoby i nie budzą wątpliwości Sądu, nie były również kwestionowane przez strony. W konsekwencji należało uznać je za pełnowartościowy materiał dowodowy. Z dokumentów w postaci dwóch protokołów użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych wraz ze świadectwami ich wzorcowania w sposób jednoznaczny wynika, że oskarżony P. T. w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 kk.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż oskarżony P. T. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż oskarżonemu należy przypisać winę odnośnie popełnionego przez niego czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego. W efekcie należy uznać, że oskarżony P. T. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowego czynu, który stanowi jedno z najpowszechniej popełnianych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wskazuje na to, iż oskarżony bez wątpienia zdawał sobie także sprawę z jego karalności, albowiem jest to aktualnie wiedza powszechna i oskarżony jej nie kwestionował, nawet pomimo tego, że przez wiele lat zamieszkiwał na terenie Niemiec. Zdaniem Sądu P. T. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu w sposób umyślny. Oskarżony niewątpliwie prowadził pojazd mechaniczny w zamiarze bezpośrednim, tj. chciał go prowadzić, co wynika jednoznacznie z ustalonego stanu faktycznego. Natomiast odnośnie kwestii znajdowania się przez oskarżonego w czasie prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, zdaniem Sądu okoliczność ta była objęta zamiarem ewentualnym oskarżonego, albowiem oskarżony, przy uwzględnieniu, że spożywał późnym wieczorem dnia poprzedniego przed dniem, w którym w godzinach rannych prowadził pojazd, alkohol w stosunkowo znacznej ilości, niewątpliwie przewidywał możliwość, że w chwili prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości, i na to się godził. Innymi słowy oskarżony miał świadomość, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności może znajdować się w stanie nietrzeźwości, i godził się z tą możliwością, co znajduje potwierdzenie również w treści omówionych wyżej wyjaśnień oskarżonego.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanemu oskarżonemu, który należało zakwalifikować jako występki z art.

178a § 1 kk. Oskarżony bez wątpienia znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu

art. 115 § 16 kk, albowiem zawartość alkoholu w 1 litrze wydychanego przez niego powietrza przekroczyła graniczną, minimalną wartość 0,25 mg. Znajdując się w takim stanie oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego w ruchu lądowym. Tym samym P. T. wypełnił wszystkie znamiona strony przedmiotowej

przestępstwa z art. 178a § 1 kk, a jak już wyżej wskazano, w ocenie Sądu wypełnione zostały także znamiona strony podmiotowej tego przestępstwa.

Uznając, iż oskarżony P. T. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki kwalifikowany z art. 178a § 1 kk, Sąd uznał jednocześnie, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a postawa, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia oskarżonego uzasadniają przypuszczenie, że będzie on przestrzegał porządku prawnego. W konsekwencji na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego P. T. Sąd warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 2 lata.

W ocenie Sądu spełnione zostały w niniejszej sprawie określone w art. 66 § 1 i 2 kk przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Przede wszystkim wskazać należy, iż przypisany oskarżonemu czyn jest zagrożony karą, która nie przekracza 5 lat pozbawienia wolności, a P. T. nie był uprzednio karany – ani za przestępstwo umyślne, ani za jakiegokolwiek inne przestępstwo. W ocenie Sądu dotychczasowy sposób życia niekaranego, prowadzącego ustabilizowane życie oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste uzasadniają przypuszczenie, że nawet pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa, zaś przypisany mu czyn stanowi jedynie niechlubny epizod w jego życiu, który nie zostanie powtórzony.

Na podstawie okoliczności sprawy Sąd uznał również, że wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu czynu nie są znaczne, co jest konieczne dla zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Odnośnie kwestii winy oskarżonego wskazać należy, iż wprawdzie oskarżony działał umyślnie, jednakże zarzucany mu występki może być popełniony jedynie umyślnie, tak więc okoliczność ta nie powinna mieć decydującego znaczenia dla oceny stopnia winy oskarżonego w kontekście oceny możliwości zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Natomiast stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu nie jest zdaniem Sądu znaczny. Podkreślić należy, że przedmiotem ochrony przy przestępstwie z art. 178a § 1 kk jest bezpieczeństwo w komunikacji, zaś celem tego przepisu jest wyeliminowanie z ruchu osób prowadzących w stanie nietrzeźwości pojazdy mechaniczne. Oceniając stopień społecznej szkodliwości omawianego występkę w danej sytuacji należy więc ocenić przede wszystkim stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji konkretnego czynu. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie stopień ten nie był znaczny. Wprawdzie przepis art. 178a § 1 kk penalizuje jakiegokolwiek prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, jednakże w rozpatrywanym przypadku z uwagi nieznaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego, jedynie w niewielkim zakresie przekraczający graniczną wartość 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, od której można mówić o stanie nietrzeźwości, oraz prowadzenie przez niego pojazdu w dniu wolnym od pracy, w godzinach rannych, kiedy natężenie ruchu nie było znaczne (potwierdził to świadek Ł. O.) i na stosunkowo niedługim odcinku drogi należy w ocenie Sądu uznać, iż stopień wspomnianego zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji ze strony oskarżonego nie był wysoki.

Mając na uwadze powyższe Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec P. T., ustalając okres próby na 2 lata, co w ocenie Sądu będzie wystarczające dla skontrolowania, czy oskarżony nie dopuści się ponownego naruszenia porządku prawnego.

Warunkowo umarzając postępowanie Sąd na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzekł wobec oskarżonego P. T. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Wskazać należy, że w przypadku skazania P. T. za zarzucany mu czyn orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju byłoby obligatoryjne z uwagi na treść art. 42 § 2 kk, i to na okres nie krótszy niż 3 lata. Analogicznie, w ocenie Sądu, nawet pomimo warunkowego umorzenia postępowania istnieje konieczność zastosowania przedmiotowego środka karnego względem oskarżonego, albowiem swoim zachowaniem wykazał on, że stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji nawet pomimo specyficznych okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu, skutkujących uznaniem, iż stopień jego społecznej szkodliwości nie był znaczny. Zastosowanie przedmiotowego środka w minimalnym dopuszczalnym wymiarze czasowym 1 roku ma cel zarówno zapobiegawczy – należy zapewnić, aby w przypadku ewentualnej analogicznej sytuacji oskarżony nie dopuścił się zbliżonego zachowania – jak i represyjny, albowiem zastosowany środek wobec

warunkowego umorzenia postępowania stanowi realną dolegliwość przypominającą oskarżonemu, iż popełniony przez niego czyn spotkał się z jakąkolwiek bezpośrednią i odczuwalną konsekwencją.

Na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonego od dnia 03 maja 2016 r. do dnia 18 stycznia 2017 r.

Ponadto na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk w zw. z art. 43a § 1 kk Sąd orzekł od oskarżonego P. T. świadczenie pieniężne w kwocie 2.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Należy uznać, że wobec sytuacji materialnej oskarżonego ustalona kwota świadczenia jest nie tylko adekwatna do charakteru popełnionego przez niego czynu, ale i nie przekracza możliwości finansowych oskarżonego i nie będzie stanowić dla niego nadmiernej uciążliwości. Zastosowanie przedmiotowego środka również ma na celu odczucie przez oskarżonego realnej dolegliwości związanej z popełnieniem przypisanego mu czynu, a ponadto ma w ocenie Sądu istotne znaczenie dla kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wysokość świadczenia jest, z uwagi na wskazane wyżej okoliczności przemawiające za uznaniem, iż stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego nie jest szczególnie wysoki, i tak niższa od minimalnej możliwej do orzeczenia wysokości świadczenia w przypadku ewentualnego skazania oskarżonego za przypisany mu czyn i zdaniem Sądu adekwatna do charakteru tego czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości.

Sąd orzekł również o kosztach procesu i na podstawie art. 626 § 1 kpk oraz art. 627 kpk zasądził od oskarżonego P. T. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160,00 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 60,00 zł (jej wysokość wynika z treści art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałe koszty składają się wydatki poniesione tymczasowo w toku postępowania przez Skarb Państwa, związane z ryczałtem za doręczenie korespondencji i uzyskaniem danych o karalności oskarżonego. Sąd uznał, że sytuacja finansowa oskarżonego nie predysponuje go do skorzystania w jakimkolwiek zakresie z instytucji zwolnienia z obowiązku ich zapłaty.